

Que es trenqui la CUP (si cal)

«L'opció que va sortir guanyadora a Manresa és el que ja hi havia sobre la taula. En aquest sentit, no s'ha mogut res»

Per entendre el que va passar aquest diumenge a Manresa, cal fixar-se en els escenaris que la militància de la CUP va votar i que van quedar en segon i tercer lloc. És a dir, en el "no" rotund a Mas i en el "sí" a la investidura del líder convergent. És aquí on es reproduïen les dues tendències que, en el fons, existeixen dins la formació des de fa molts anys.

L'opció que va sortir guanyadora, la de seguir negociant un govern amb garanties d'independència i de regeneració democràtica, sense Mas a la presidència, és el que ja hi havia sobre la taula. En aquest sentit, no s'ha mogut res. I és una pena. Perquè la majoria independentista que ja hi ha al Principat hauria agraït un moviment. Un moviment que, sense ser total, hagués facilitat un acord abans de començar la campanya electoral espanyola.

I a partir d'ara, què? Hi ha dues possibilitats. La primera és que es continuï negociant, que passem el Nadal, i que abans del dia 10 de gener s'arribi a un pacte que permeti investir un president -que per força ha de ser Artur Mas- i que faciliti l'inici del procés constituent del nou estat propi. L'altra possibilitat és que no hi hagi entesa i que s'hagin de convocar noves eleccions.

En cas que l'acord se'n vagi en orris, el millor és que la CUP es trenqui a nivell nacional. És a dir, que segueixin funcionant els nuclis locals però que l'estructura més gran es desfaci. D'aquesta manera, els que volen continuar construint un país amb unes noves bases podran treballar de forma més còmode amb Esquerra i fins i tot amb la nova Convergència. I els que competeixen amb Podem per reformular la sociologia catalana podran endurir encara més el discurs. Perquè, no havíem dit que el partit és només una eina?